VÁNOČNÍ CHEMTEX

11-12/2012

SPŠCH 1951 BRNO

(Ne)tradiční Vánoce

Jak se slaví ve světě?

Co způsobuje tu hořkou pachuť? Vánoční kýč!

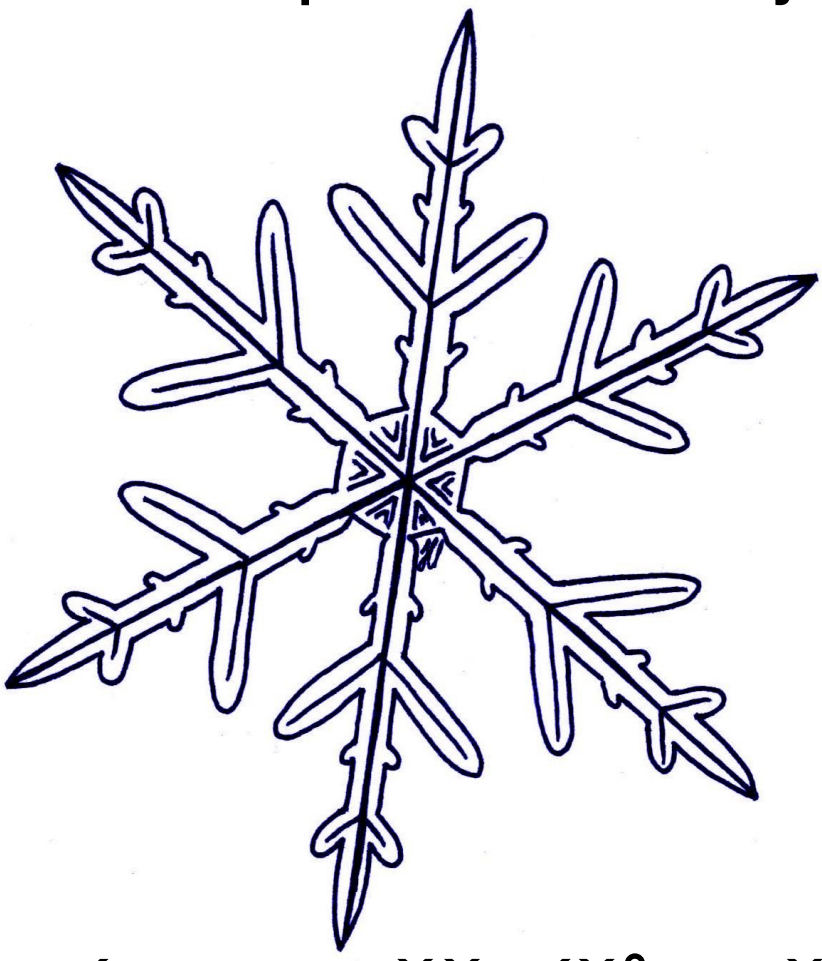

V Brně je víc koloběžkářů než bikerů!

Bude vůbec akademie?

Stužkovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka

Co kde najdeš

| slova

slovo ředitele 3
slovo šéfredaktora 3

| téma: Vánoce

Vánoce u nás a ve světě 4
Advent 5
Vánoční kýč(e) 5
Vánoční lyrika 6

| životní styl

Freestyle scootering 7

| rozhovor

S PhDr. Lubošem Holým 8

| ze života na chemické

Reakce na NSL 10
Stužkovačka aneb žádný hněv a žádná rvačka 10
Multimediální den 11
2012 – nikoliv konec světa, začátek nové etapy úspěchů 12
Jak jsem předsednictví předal 12
Bude? Musí být! 13
Pražská exkurze 4.D 13

| kultura

David Mitchell: Atlas mraků 15

Vážené kolegyně, kolegové, studentky, studenti,

dovolte, abych Vám poděkoval za spolupráci v letošním roce. Byl to dobrý rok, který přinesl solidní výsledky prakticky ve všech oblastech činnosti školy. Rád bych Vám jménem vedení školy popřál radostné Vánoce prožité v klidu v kruhu svých nejbližších a přátel. V novém roce 2013 přeji všem pevné zdraví, mnoho osobních i pracovních úspěchů.

A ať se vám daří!!!

Za vedení školy

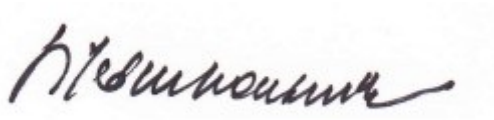

Kopnutí do mrtvoly

Jak jste si jistě všimli, CHEMTEX se přihlásil do soutěžže ASK ČR o Školní časopis roku. Na první pokus to bylo slušné, přecijenom – byli jsme v celonárodním kole ve vítězné polovině z 80 časopisů.

Musím zdůraznit a osvětlit jednu věc. Tím je ono „Kopnutí do mrtvoly“, které se skví jako nadpis slova šéfredaktora tohoto vydání. CHEMTEX musíme oživit, oproti ostatním časopisům na naší úrovni jsme „prťavá“ redakcička, která doslova a do písmene tvoří časopis na koleni. Proto jsme začali pomalu rozšiřovat náš tým a rádi uvítáme nové posily z řad Vás – čtenářů. Proto se nebojte a napište do zpráv na školní FB, nebo přijďte za některým z redaktorů a domluvte se s ním! Inspirovali jsme se nejenom v tomto ohledu, ale i v mnoha dalších maličkostech.

[Schválně, jestli nějakou z nich najdete.]

A teď z jiného soudku: Jak všichni procházíme městem, jistě i vy jste zaregistrovali, že se nám blíží Vánoce, Christmas (X-mas), jiným slovem Weihnachten. Proto mi dovolte Vám popřát dobrý svařák, medovinu a cukroví, hodně dárků pod stromečkem a do nové části školního roku (podle kalendáře 2013) mnoho štěstí, úspěchů a zdraví!

šéfredaktor

Vánoce u nás a ve světě

Vánoce jsou považovány za nejdůležitější svátek pro křesťany i nekřesťany, kteří ho spojují se zakončením kalendářního roku a s trávením času s v rodinném kruhu. Vánoce jsou slaveny 24., 25. a 26. prosince, ale předchází jim v křesťanském pojetí čtyřtýdenní období zvané advent. Všechny tři dny jsou oficiálními státními svátky.

Se slavením Vánoc je spojeno mnoho různých zvyků. U nás je zřejmě nejrozšířenějším zvykem vztyčení vánočního stromku, který se zdobí vánočními ozdobami, a pod který se v rodinách dávají dárky. V českých zemích poprvé vánoční stromek připravil pro své přátele v roce 1812 ředitel Stavovského divadla J. K. Liebich na svém libeňském zámečku. Nový zvyk se poté začal prosazovat v bohatých pražských měšťanských rodinách a teprve později se přenesl i do venkovských stavení. Také bývá zvykem na Vánoce stavět „jesličky“ neboli „betlém“. Charakter Vánoc do značné míry ovlivňují také koledy, jejichž tradice v Česku je velmi bohatá.

24. prosince bývá tradicí, že se schází celá rodina u slavnostní večeře. Samotná večeře se tradičně skládala z rybí polévky, bramborového salátu s kaprem a během její konzumace se dříve dodržovaly i jisté zvyklosti: mohlo se tak připravit o talíř více pro nečekanou návštěvu, případně položit pod talíř minci či šupinu. Od štědrovečerní tabule se obvykle směla vzdalovat pouze hospodyně. Po večeři bývá zvykem rozbalovat vánoční dárky, které dětem u nás přináší Ježíšek. Štědrý den tradičně vrcholí půlnoční mší, na které se zpívají koledy a začíná samotná církevní oslava narození Krista.

Se Štědrým večerem se pojí i řada lidových zvyků: lití olova, pouštění ořechových lodiček, házení střevícem atp. Mezi často dodržované zvyklosti u nás patří i pečení cukroví. Nejčastěji se pečou perníčky, které se zdobí rozšlehaným bílkem, cukroví z lineckého těsta, vanilkové rohlíčky, slovanské rohlíčky, rumové a kokosové kuličky.

Vánoce se slaví na mnoha místech po celém světě a to i tam, kde křesťanství nemá silnou tradici či stoupence; slaví se zvláště v Evropě, Austrálii, Africe a částečně i Asii. Samotná oslava Vánoc se však značně liší s ohledem na historické tradice či víru obyvatel dané země.

V západní Evropě a v Severní Americe jsou Vánoce slaveny v duchu náboženské tradice, spojené s obdarováváním dárky, jež jsou rozbalovány 25. prosince ráno. Jako ústřední postava se v anglosaských zemích vyskytuje starší mužská postava jménem Santa Claus (ve Velké Británii, Austrálii i jinde též nazývaný *Father Christmas*, tj. Otec Vánoc), který vozí dárky na saních. V jiných zemích nosí dárky vánoční skřítci.

Pravoslavné Vánoce se začínají slavit až 6. a 7. ledna z důvodu posunu ve východních církvích stále používaného Juliánského kalendáře o 13 dnů oproti západnímu Gregoriánskému kalendáři (25. prosinec Juliánského kalendáře tak spadá až na 7. leden Gregoriánského). V historii byly Vánoce spojeny s velkým množstvím tradic, které upadly z velké části do zapomnění po oficiálním zákazu Vánoc v Sovětském svazu v roce 1918. V současném Rusku jsou oslavy tak spojeny spíše s Novým rokem a s jolkou (tj. novoroční stromek a dětská slavnost u něj). Ústřední nepravoslavnou (pohádkovou) postavou je Děda Mráz.

Ve Finsku nosí dárky Joulupukki, ve švédsku děti obdarovává Jultomten a ve Francii tuto roli zastává Pére Noël.

Veronika Fuxová

Advent

Mnoho lidí vnímá Vánoce pouze jako svátek, při kterém téměř všichni spěchají koupit všem blízkým dárek pod stromeček. Při tom si vlastně ani neuvědomují, že pravým duchem Vánoc spočívá v adventu. Před 24. prosincem je totiž doba adventní, kterou ne každý zná, protože se jedná spíše o období křesťanské. Je to období čtyř týdnů před Štědrým dnem. Lidé, kteří tuto dobu znají, v adventu rozjímají a přemýšlejí, jak celkově prožili letošní rok. Zároveň se mají snažit zlepšit to, co nebylo dobré, aby následující rok prožili radostněji. Hlavním symbolem tohoto období je adventní věnec se čtyřmi svíčkami (symbol čtyř týdnů před Štědrým dnem). Každou neděli se na něm zažehne jedna svíčka.

Snad každý ví, že Vánoce jsou symbolem narození Ježíše Krista s Betlémě. Ve skutečnosti se však nenarodil 24.prosince, ale vzhledem k nepřesnému datu, byl vybrán právě tento den. Součástí adventu však nejsou jen Vánoce, ale i Mikuláš, který chodí z 5. na 6. prosince. Tradičně je Mikuláš doprovázen anděly a čerty. Kde se ale ve skutečnosti vzala legenda o Mikuláši? Mikuláš byl velmi štědrý člověk, který se neváhal zříci svého majetku ve prospěch chudých. Odhaduje se, že to byl biskup, který se narodil okolo r. 280 n. l., většinu života strávil v Malé Asii(současné Turecko). Jako biskupem mnohokrát zachránil před popravou lidi, kteří byli neprávem obviněni. Když zemřel, spousta lidí ho oplakávalo, jak se ale ze svatého Mikuláše stal náš Mikuláš? Příběh praví, že po své smrti procházel v přestrojení městy a přede dveře chudých kladl pozlacená jablka a ořechy.

Závěrem bych chtěl všem popřát klidný advent, radostné vánoční svátky a pohodový rok 2013.

Jiří Martenek

Kýč letošních Vánoc

Když se řeknou Vánoce, co si pod tím představíte? Určitě nějaký stromek, dárky, koledy nebo třeba prázdniny. Někteří ještě dodržují tradice, jiní už tolik ne. Ale co je podstatou Vánoc?

Jenže podle mě jsou Vánoce v dnešní době úplně něčím jiným, žádná pohoda. Lidé už od listopadu lítají po obchodech a hledají, co by koupili svým blízkým a přátelům. Kam zmizela podstata být spolu? Měli bychom spolu trávit čas, nebrat ohled na to, že tenhle den je určený k obdarování ostatních. Když chceme někomu udělat radost, udělejme ji kdykoliv v roce, rok má přeci 365 dní, tak proč darovat někomu dárek jen proto, že to očekává? Zamyslete se, kdo z vás by bral Vánoce jen jako posezení s nejbližšími třeba u horkého čaje nebo svařáku. Každý je chce jen proto, že si může něco přát.

Myslí někdo na své rodiče? Snaží se nám udělat krásné Vánoce a sami si přidělávají starosti. Taky si občas říkám: „Jo, nemusí to dělat, je to jejich volná vůle.“ Jenže oni to dělají spíš proto, že to dělali jejich rodiče a jejich rodiče, je to snad už geneticky dané. Většina věcí, které děláme na Vánoce, děláme proto, že jsme je někde viděli nebo je přímo zažili. Zažil už někdo z vás Vánoce, kdy by si poseděl a popovídal si s rodiči, sourozenci, prarodiči a prostě s celou rodinou o tom, co by si přáli, chtěli dokázat nebo co jim prostě nevyšlo? A u toho se třeba dívat na pohádky. Vždyť o tom jsou tyhle svátky! Lidé mají být spolu a ne jen očekávat dárky.

Je to den, kdy se slaví narození Ježíše Krista. Ten dostal v onen den ten nejcennější dar. Dostal život a lásku blízkých. Vezměme si z toho příklad. K bytí šťastným nic nepotřeboval. Koukněte se někdy z okna, nebo při jízdě ze školy, jaký je teď všude chaos. A to jenom proto, že se shání vánoční dárky. Nebuďte jako oni, smějte se a užívejte života.

Děkuji za přečtení těchto řádků. Každý by měl mít na Vánoce vlastní názor i postoj k nim.

Gabriela Kadidlová

Vánoce tak, jak je neznáme

A je to tu Vánoce, svátky klidu a pohody. Heh, pochybuji, že většina z nás tento „komerční svátek“ bere takhle. Ano bývaly doby, kdy se opravdu všichni sešli u štědrovečerní večeře a stromečku bez ohledu na cenu a množství dárků. Těšili se na Vánoce jako takové. Neříkám, že naši generaci nepotěší dívání se po milionté na Mrazíka, Popelku a další vánoční klasiku, ale je tu jistá míra očekávání a to na dárky. Jsou sice součástí Vánoc a najít pod stromečkem něco, co si přejete je úžasný pocit, který vám Vánoce ještě více zpříjemní, ale pravá podstata těchto svátků je úplně v něčem jiném. Ten moment, přišli plnit očekávání a dárky nikde... Jsou tací, kterým by postačila atmosféra a vůně cukroví, ale přiznejme si, že většinu z nás by to i mrzelo.

Nestávají se tím Vánoce tak trochu komerční? Kam zmizelo heslo „svátky klidu a pohody“ ? Proč se lidé ve Vaňkovce tlačí s nákupními vozíky a prodírají se skrze regály hlava nehlava? Jak je možné, že lidé stávkují kvůli nízkým patům, ale jejich děti dostávají iPhony a elektroniku? Takhle si představujete Vánoce? Myslím, že Vánoce jsou pro každého definované jinak.

Studenti a učitelé z SPŠCh to však pojali opravdu vánočně. Po chodbách výzdoby, ve třídách stromečky a na oknech vločky, které se vám rozpadají v rukách, když se je snažíte vystřihnout. Ta atmosféra, když sedíte v teple a venku sněží. To těšení se na 24. prosince bez ohledu na starosti s dárky a jak se komu nejlépe zavděčit. Pojměme to letos tak, abychom si opravdu mohli říci „svátky klidu a pohody“.

Šťastné, veselé a neuspěchané Vánoce, Váš CHEMTEX

Lucie Bílková

Vánoční lyrika

Vánoce...

… jsou bohužel obecně chápany spíše jako komerční záležitost

… což je ovšem škoda a neznamená to

… že i vy musíte tomuto trendu dát za dost

… a proto vás prosím, abyste tyto svátky hlavně strávili s rodinou

… a nehleděli na to, jestli koupit mixér nebo kost

… nepřemýšleli nad tím, jaký obhájit post

…. starostí již bylo dost

… a i když svět údajně před svátky končí

… a spousta lidí se s ním už loučí

… já optimismu spoustu stále mám

… nakonec dobrou radu vám dám

… nehleďte na to

… co si o vás lidé myslí

… když sami jste si sebou jistí :-).

Ondřej Vitula

Freestyle scootering

Čus, jmenuju se Jan Vurbs a už přes 2 roky se věnuju sportu Freestyle Scootering. V přepisu do češtiny to je něco jako „Freestylová akrobacie na upravených koloběžkách“. Tento sport vznikl před zhruba 10-12 lety ve Švýcarsku, kdy první jezdci zkoušeli různá protáčení koloběžky pod sebou, atd…

Zakladateli „scooteringu v Čechách“ se ale nestal nikdo ze Švýcarska, nýbrž ostravský Martin Nogol a pražský Petr Macháček. Ti začali jako jedni z mála jezdit na koloběžce nejen do školy a jinam, ale i do skateparku. Největší „boom“ zažívá scootering právě teď. Je úplně k neuvěření, že když jsem začínal jezdit já, tak v Brně nejezdil nikdo jiný, kromě mě a kámoše. Chodili jsme do bohunického skateparku, kde jsme byli jediní na koloběžkách, jinak tam bylo minimálně 10-15 skejťáků a miliarda bikerů. Ale když jdeme do Bohunic teď, tak v tam není nikdo jiný, než koloběžky. Je to úplně hrozná změna. V Brně je víc koloběžek než bikerů a skejťáků dohromady.

Já jsem se k tomuto sportu dostal úplnou náhodou. Ještě než jsem začal jezdit, tak jsem ani neměl páru, kdo je to Martin Nogol, a že na koloběžce se dá dělat i něco jiného, než jenom jezdit. Jednou jsme s kamarádem šli po večeru, začátkem listopadu, ven a jelikož se toho už venku dělat moc nedalo, tak jsme přemýšleli, co budeme v nastávajících týdnech dělat a nakonec, nevím už, čí to byl nápad, ale půjčili jsme si od kámoše koloběžku a strašně nás to začalo bavit. Druhý den už jsem přemlouval mamku aby mi ji koupila. Ta řekla: „Oukej, kup si jí, ale ne že tě to přestane po měsíci bavit!“ No a tak jsem se k tomuto sportu dostal já.

Po zhruba půl roce ježdění, tj. na jaře ‘011 jsem se zúčastnil prvních závodů „Big time scootering – rookie“. Byly to vlastně závody pro začátečníky. Umístil jsem se tehdy na 6. místě. Bral jsem to jako velký úspěch, protože konkurence byla obrovská. Tyto závody mě hrozně motivovaly, už z toho důvodu, že jsem se spřátelil s Petrem Macháčkem, který nám nabídl, abychom s ním jeli o prázdninách do Paříže, což mě osobně posunulo hodně daleko.

> V Brně je víc koloběžek než bikerů a skejťáků dohromady

Během těchto dvou let, co jezdím, jsem se zúčastnil 14 závodů. Jako jedny z nejdůležitějších považuji já osobně závody na Nových Sadech v Brně, které pořádal Martin Nogol a jeho scootshop (freestyle obchod). Tyto závody jsem vyhrál a Martin mi po závodech nabídl sponzoring v profi teamu, já jsem řekl: „Oukej!“ A tak jsme si plácli.

Zatím poslední závody, kterých jsem se zúčastnil, bylo Mistrovství Evropy v Pardubicích. V kvalifikaci jsem se umístil na 1.místě, finále jsem ale pokazil, jak jen to šlo, a umístil jsem se celkově na 4. místě, což mě trochu mrzelo…

Další závody mě čekají 18.12. 2012 na Slovensku, tak mi držte palce!

Jan Vurbs

foto © Jan Vurbs

PhDr. Luboš Holý, seznamte se.

*Od měsíce října k nám do školy nastoupil, jako zástup za Mgr. Němcovou, pan **Luboš Holý**. Byl tak laskavý a poskytl mi rozhovor. Nutno podotknout, že jsme v tomto ohledu měli oba premiéru. V následujících řádcích se vám pokusím nastínit vše, co mi bylo sděleno.*

Vaše rodné město je Brno?

Sice zde bydlím, ale pocházím z Ústí, Ústí na Labem.

Kolik Vám vlastně je?

Kolik mi je? 34, proč vás to zajímá? Je to tak důležité? „Je, aha"(opakuje). Tak je mi, kolik mi je.

Kde jste studoval a co Vás dovedlo ze SZ Čech na Moravu?

Studoval jsem na Přírodovědecké fakultě MU v Brně.

Ve 23 letech jsem dokončil vysokou, dělal jsem doktorát a z ekonomických důvodů jsem potřeboval zaměstnání, šťastnou náhodou jsem se dostal na gymnázium. Prvně jsem tam učil jen deset hodin týdně, po roce se mi práce zalíbila a zůstal jsem na dalších devět let.

[Pro někoho humor mám, pro někoho ne.]

Můžete nějak posoudit, porovnat gymnázium a SPŠCh?

Mohu mít zatím jen dojmy, po tak krátké době nemohu zatím nic hodnotit.

A ty dojmy jsou dobré?

Ano, zatím ano.

Máte smysl pro humor? Myslím, jestli se s námi studenty zasmějete?

Pro někoho asi smysl pro humor mám, pro někoho asi ne. Řekl bych to asi tak, úzkoprsý suchar určitě nejsem, ale záleží na prostředí v jakém člověk je. V legraci se člověk hodně odhaluje, takže potřebuje mít pocit bezpečí. Víte, jsem velice extrovertní, ale jen ve společnosti, kde se cítím dobře, chápete mě? Nejdeme-li společnou řeč, zasmějeme se, nebojte!

Čili, máte svůj okruh přátel a pouze zde, mezi svými, se bavíte otevřeně.

Otevřenost a humor se nedají převést na společného jmenovatele. Jsou to odlišné kategorie. Ideální je stav, kdy dokážete být otevřený a k tomu vtipný.

A nejste ten typ profesora, jenž si myslí, čím tvrdší a krutější na nás bude, tím lépe?

Ne, to určitě nejsem, myslím, že je to kontraproduktivní.

Všimla jsem si, že chodíváte pěkně sladěn, je to náhoda nebo záměr? Divil byste se, ale je to velmi důležité, jak se kdo obléká.

(vyděšený, udivující pohled) Ne, nijak se o to nesnažím, nechávám to náhodě. A propos, jestli míníte bílý školní stejnokroj, ten sladit umím!

Jaké bylo Vaše dětství?

Není to až moc soukromé? Dle mého názoru, dětství rovná se idylický věk, je jedním z klišé, kterému bychom rádi věřili. Je to taky věk jisté bezbrannosti a závislosti na rodině, okolí. Velmi záleží na tom, kým jste obklopen. V tomto smyslu jistě bylo moje dětství pěkné. Na druhou stranu nesmíme zapomínat, že děti dokáží být neuvěřitelně kruté, nemají zábrany dospělého. Upřímně musím říct, že život dospělého člověka mě baví mnohem víc. Je to pravděpodobně iluze, ale mám pocit, že z velké míry si svůj osud určuji sám. Nerad bych, aby to vyznělo, že nemám pokoru. Abych ocitoval paní Zdenku Fantlovou (přeživší holocaust) „Mám pocit, že se svobodnou vůlí se to má jako s jízdou na slalomu – kličkujeme, od branek se vzdalujeme a zase se k nim přimykáme, ale start a cíl je určen. Tomu nikdo neujdeme". Toho jsem si vědom, lépe bych to nevystihl.

Byl jste odstrčený nebo spíš středem pozornosti?

Přátelím se tam, kde jsou vztahy reciproční, dávání a braní musí být v dlouhodobé perspektivě vyrovnané. Sympatie jsou samozřejmě rozhodující, rozhodně s každým kamarádit nemusím. Jako učitel asi rád středem pozornosti jsem, doufám, že je v tom kus ušlechtilého exhibicionismu. Zábavníkem za každou cenu být nemusím. Pokud se někde necítím, jak se říká, krve by se ve mně nedořezal.

Takže rozhovor jste ještě nikdy neposkytoval?

Jen jednou, když jsem odcházel z gymnázia. Nerad se takhle šířím do „médií" (úsměv).

Máte FB? Nebo jste odpůrce?

FB nemám, ale nejsme ani odpůrce. „Čas je drahocenný." Přijde mi hloupé, abych někam psal, co mám rád, jaké mám

zájmy nebo co jsem měl k večeři. Šířit se po internetu představuje i jisté riziko, a to si každý musí zvážit. Informační hodnota FB je samozřejmě neocenitelná, ale jde o to, dobrat se těch podstatných informací. A prohazujte se tím informačním hnojem!

Oblíbený film?

Filmy mám rád vážné, umělecké, psychologické. Zkrátka, že se z nich naučíte taky něco o sobě. Naprosto mi nic neříká žánr komedie nebo tzv. oddychovka. V poslední době mě zaujaly filmy Larse von Triera a Michaela Hanekeho. Zabývají se odsouvanými a tabuizovanými tématy. Ve zkratce, tématem těchto děl je zlo v člověku. Velmi poučné! Nutno dodat, že širší veřejností nepřijímané, protože nepochopené, po mém soudu. A na knihu se mě nezeptáte?

[Komedie? Oddychovka? To mi nic neříká!]

Čtete? Pak tedy Vaše nejoblíbenější.

Čtu! Nejoblíbenější asi nemám. Snad jen v poslední době jsem si s velkým zájmem přečetl knihu esejů Karla Hvížďaly Uvízlé věty. Společnost o velkých prázdninách mi dělaly postupně všechny tituly Pavla Kosatíka. Neobyčejný zjev české faktografie. Srdeční záležitostí jsou pak knihy Lenky Reinerové a Milana Kundery.

Jak nejraději trávíte svůj volný čas? Řekněte nám něco o Vašich zájmech - sportu, kterému se věnujete, nebo třeba sbírání motýlů…

Jak jsem dříve zmínil, rád čtu. Chodím do divadla. Zajímám se o dějiny 20. století. Pak každý den vybíhám, když to počasí jenom trochu dovolí, na dvanáctikilometrovou trať. V tomto případě si nejsem jistý, jestli to po těch letech není spíš povinnost a nutnost než zábava. Ale těší mě to!

Připadá mi to jako seznamka, věk a bydliště (*smích*).

Na začátku rozhovoru byl pan profesor trošku uzavřený, ptal se, jestli je to normální a běžné. „Je to naše pěkná tradice“, uklidnila jsem ho. „Jste novinka na škole a studenty zajímá, kdo je učí.“

Izabela Štěpánková

Vážená redakce!

Vážení a milí [mé osobě údajně neznámí – (dovolte mi se pousmát :))] redaktoři konkurenčního ‚časopisu' NSL – Nezávislého studentského listu,

Dovolte mi Vás prostřednictvím CHEMTEXu přátelsky pozdravit a poděkovat za nakopnutí dvěma čísly Vašeho časopisu, dodalo to celému týmu energii. Jasně vidíme, kudy CHEMTEX **ne**vést i vést.

Marek Sláma

Stužkovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka

8.11. bylo ustaveno datem, kdy proběhl dnes již legendární stužkovací večírek mé 4. C. Hlavní části příprav jsem se s radostí chopil. I když nešlo vše jako po drátkách, nakonec to dobře dopadlo. Vlastně až nadmíru dobře. Místo, kde stužkovák probíhal, tedy kavárna MonRo na ulici Hybešově, bylo mnou vybráno s vědomím, že je pravděpodobné rozdělení kolektivu v pozdějších hodinách. Ale vskutku opak byl pravdou a o to krásnější událost to byla. Také proto jsem tak rád, že nadpis je pravdou a vše proběhlo v té opravdu nejlepší atmosféře.

Po přivítání všech účastníku, přípitku a společné večeři (podáván byl kančí guláš domácí výroby a kvality!) nastoupila hlavní společná část večera, tedy stužkování. Každý ze studentů byl uveden trefnou průpovídkou či krátkými verši. Následně byl pasován a byla mu nasazena šerpa a připnuta stužka. Šerpou jsme ocenili i pana třídního profesora Jiřího Pavlíčka. Stužkováním ovšem společná zábava nekončila. Jako překvapení pro přítomné bylo nachystáno malé klání profesoři versus studenti, kdy vždy zástupci z obou táborů soutěžili v rozličných disciplínách. Od jazykolamů, kde byl ten Nejvyšší poražen třídním lingvistou Pavlem, přes výzvu v rubikově kostce, kde podle předpokladů ani síla Obi-wan Obimu nepomohla pokořit Silvestra, až k matematické výzvě, kde naopak Obi triumfoval a napomohl, jinak suverénní matematičce Katce k vítězství nad,jinak suverénním matematikem Lukem! Profesoři tím pádem vyhráli a pokořili nás. Zaslouženě.

Bujará zábava pokračovala do ranních hodin a za úsvitu jsme se pokojně rozešli domů.

Ondřej Vitula

Aneb alespoň je vidět, že na chemické se myslí jen na chemii. Toto tvrzení podpořily i přednášky žurnalistů, které jsem měl tu čest zúčastnit se po boku Mgr. Hradecké a Mgr. Brokešové, které mi po skončení tohoto, dá se říci projektového dne, řekly, že takto strávená práce je stravitelná a že se jim den velmi líbil. Dokonce jej považují za velmi vydařený.

Sama Mgr. Brokešová se následně rozpovídala: „V první přednášce dne, kde jsme byly s paní profesorkou Hradeckou, jsme si vyslechly přednášku s besedou na téma zpravodajů v zemích zmítaných válečnými konflikty a následně si tuto práci i nanečisto vyzkoušely."

Pokračovala ovšem dále: „Na druhé přednášce, kde jsme byli všichni, jsme doslova naslouchali tomu, jaké je to být rozhlasovým reportérem v zahraničí a musím uznat, že Pavel Novák, který tuto přednášku vedl, ji měl velmi pestrou."

No, vzít to z vlastního pohledu – z této přednášky mi utkvěla v paměti především jedna pasáž. Pavel Novák, zahraniční reportér Českého rozhlasu se zemí BeNeLuxu popisoval svůj běžný den. Měl však jednu nedokonalost, všechno se mu zdálo až příliš dokonalé. A to především k večeru. Po odchodu z pro některé doslova „posvátného" Coffee shopu, který původně považoval za internetovou kavárnu. Čím to asi bylo, že?

Nesmím ovšem zapomenout na sebe. Já (osamocen), navštívil jsem přednášku pánů Záruby a Kohouta s moderováním slečny Černoškové moderátorky Branek bodů vteřin na ČT. (S Mgr. Hradeckou jsme žasli, jak je oproti mediálnímu obrazu drobná, a já, že je ‚Brňačka')

Musím uznat, že pan Záruba není trefný a vtipný jen při přenosu v televizi, ale i v kontaktu z očí do očí. Druhý novinář, Tomáš Kohout, který mimochodem byl vysokoškolským profesorem Roberta Záruby, je sportovním redaktorem Českého rozhlasu.

Marek Sláma

Nakonec bych snad přidal jen krátkou „brněnskou" příhodu, z úst již zmiňovaného Roberta Záruby:

„Jednou po tréninku na mistrovství světa jsem, jak je již mezi komentátory obvyklé, šel vyzvídat k hokejistům. Měl jsem zrovna štěstí na Brňáka, Petra Hubáčka. Ten mě ovšem velmi překvapil – neměl zuby. A co bylo horší – nechtěl mi říct, proč. Zkoušel jsem proto vyzvídat dál, ale až po jeho uvolnění před finálovým zápasem se prořekl. Měl je na nočním stolku a sežral mu je jeho pes. Napadlo mě jediné. Zeptal jsem, zda-li na ty zuby čekal…"

2012 – nikoliv konec světa, začátek nové

etapy úspěchů

Jak jistě všichni dobře víme, naše škola pravidelně a především velmi často získává různá ocenění. Je tomu z dlouhodobého hlediska především na Chemické olympiádě, ale i ve zcela jiných oborech. Z krátkodobého hlediska bych zdůraznil výhru studentského videa v soutěži pořádanou společností ADOBE, kde bylo video hodnoceno 4 odbornými porotci a jeden pomyslný hlas připadl internetovému hlasování. Dalším úspěchem je postup CHEMTEXu do státního kola soutěže o časopis roku.

Vybral bych především dva úspěchy a to sice velmi vysokou metu v podobě druhého místa při udělování cen Učené společnosti slečnám Nikole Gruntorádové a Kristýně Hladké za jejich práci na téma proudění plynu v clonkách pro scintilační detektor elektronového mikroskopu pomocí systému Solidworks flow simulation..

Jako druhý obrovský úspěch bych zdůraznil Chemickou olympiádu, kde naši studenti dosáhli obrovských úspěchů. Studenti se zúčastnili kategorií A, B, C a E. Dnes již bývalý student tehdejší 4.C Jan Belza získal v národním kole první místo a Roman Beránek, který nás reprezentoval na mezinárodním kole v USA získal bronzovou medaili! Ještě jednou: GRATULUJEME!

Pochopitelně, jako každý rok pokračovala Středoškolská odborná činnost, kde naši žáci dosáhli opětovných úspěchů. Roman Beránek (za práci na téma predikce pK_a pro nově navržené molekuly léků) na třetím místě v národním kole, Vít Pavelka a Pavel Král (dnes již bývalí studenti za práci na téma: Technicko-technologické posouzení glyfosátu řady Roundup ve vybraných oborech) taktéž na 3. místě.

Všem ještě jednou gratulujeme a studenti a snažme se, aby v následujícím kalendářním roce získali úspěchů ještě více!!!

Marek Sláma

Jak předsednictví dál jsem předal, a správného kandidáta hledal

Sešel se rok s rokem a i já musel jít bokem. Nic netrvá věčně, snad až na lásku k jedné slečně :-). Za ten čas zažil jsem dost. Někdy byla škola psem a já její kost. Však vzpomínat v dobrém budu, ať už kamkoliv půjdu. Zkušeností nabyl jsem vskutku hodně, jak úřadoval jsem den po dně.

Tak tedy konec můj a začátek tvůj. Miloš byla moje volba stůj co stůj. Snad dařit se mu bude skvěle a funkci bude vykonávat bděle.

Přeji štěstí,trpělivost,víru a hlavně na to měj sílu!

Ondřej Vitula

Bude? Musí být!

Románo Armádo Danielo, Izabela Banášová, Miloš Mareš, břišní tanečnice. Říkají vám něco tato jména? Ano, vzpomínáte dobře, jsou to hvězdy loňské velmi vydařené vánoční chemické revue. A co teprve světoznámý dramaťák? Kde těm je konec, to málokdo už ví. Po několika letech se tyto osobnosti sešly a rozveselily předvánoční, respektive únorové dopoledne. Pokud si dobře pamatujete, tak loňské svátky byly zahaleny černou a smutkem, neboť zemřel náš pan prezident Václav Havel. Proto takový časový posun ve vysílání oblíbeného pořadu „To je SPŠCH, napsala".

Letos se těchto lásek asi nedočkáte, ale nemusíte zoufat, přicházejí totiž noví, možná jsou i z našich řad, řad studentů. Zatím je všechno v přípravě a vlastně až do úterní studentské rady se pořádně nevědělo, zda nějaký kabaret podobný tomu loňskému bude. Avšak po domluvě s vedením se rada usnesla a vyřkla tento verdikt: „Nechť každá třída vybere nějaké vyvolené, jenž budou reprezentovat svoji třídu a takzvaně dělat letošní akademii."

Zvučná to slova, že? Avšak význam a úspěch závisí jen na nás. Není to povinnost ani příkaz. Jde jen o to, vsunout si mezi naše dennodenní chemické vymoženosti, které zde provádíme, trochu vtipu, lehkosti, kultury. Předvést všechno, co umíme. Nestydět se a jen tak trochu zkrátit nekonečné hodiny před onou kouzelnou chvílí, kdy si odpípneme poslední odchod ze školy v roce 2012. Nebuďme lenoši a udělejme si show co nejdelší, pestrou a zábavnou.

[Však ono to i za ten nepatrný trapas stojí!]

Izabela Štěpánková

Exkurze 4. D do Prahy, 6. 9. 2012

Je 6:20 ráno a v hale hlavního nádraží v Brně bzučí hlouček chemiků. Cestu do Prahy bere každý trochu jinak – někdo se skutečně zajímá o dějiny židů, někdo s bručením chystá fotoaparát pro pořízení nějakých snímků a zbytek je rád, že se nemusí učit. Nepíše se mi to vůbec snadno, ale trocha ironické reality je tu na místě ;-). Ve vlaku se tlačí hloučky studentů do jednotlivých kupé – cestující, kteří nám povolili přisednout si, ještě nevědí, jak velkou chybu činí (ale my jim to velice rádi ukážeme).

Naší skupině ve složení Jindra, Profa, Elis a Ivet se daří proklouznout do „ženského" kupé. Avšak přichází postarší strejda s tlustými brýlemi a se špatně skrývanou zlomyslností nám oznamuje, že pánská část bude vyhozena stejně jako on. Výmluvně si rozpouštím vlasy a děda mizí.

V Praze je blaze, ale taky zima. S jakou radostí se proto všichni hrnou do informačního centra. Naše průvodkyně je osoba zvláštního vzhledu i hlasu. Přes veškerou snahu naší „informátorky" se většina obličejů kření na podřimující profesorku (kromě první řady a těch, co následovali jejího příkladu). A je to za námi – ani to nebolelo! Skupina se přesunuje ke Staronové synagoze, kde si všichni přítomní pánové musí nasadit jarmulku nebo jinou pokrývku hlavy. Zatímco všichni ostatní přijímají malé modré čepičky, Jindra se mění v Červenou Karkulku a přetahuje si kapuci mikiny přes hlavu, následně vstupuje za námi s rebelským výrazem.

Tihle židé by měli pracovat v informatice – určitě by totiž vymysleli úžasný kompresní

formát (přece jen – uložit 12 000 mrtvých na tak malý prostor je poněkud… netradiční). Celá prohlídka hřbitova spíše připomíná procházku lesem náhrobků – je zde ticho a klid. Však už se blíží příjemnější část dne – průvod „hodných, ukázněných a pozorných studentů“ se přesouvá na Václavák.

Rozchod samotný zestručním – tolik různých tras a zážitků by se nevešlo ani na 100 stran. Legendárním se ale určitě stalo Zdeněčkovo ježdění metrem tam a zpátky, ty rozzářené oči byly nezapomenutelné, aneb jak málo stačí ke štěstí, také Běldův a Ondrův běh Prahou za záchodem (a Míšino trmácení se za nimi – s jejíma drobnýma nožkama ji nezávidím) a v neposlední řadě i návrat tria opozdilců ve složení Elis, Jindra a Ivet, kdy horečně sdělovali, že jsou jen 20 metrů od nás (fakt, že v těchto vzdálenostech byla pouze hustá zeleň a jejich hlasy zněly trochu zadýchaně, v nás vyvolával zajímavé myšlenky).

foto © Anna Malíková

Nastal čas odjezdu. Kolem obchůdků, houmlesáků a informačních tabulí v hale šlapeme směrem k vlaku. Opět s námi jedou cestující, kteří mají brzy poznat nerozvážnost svého souhlasu, že si smíme přisednout. Moje skupina se kompletně změnila na sestavu Zdeněček, Bělda, Poli a já. Spolucestujícího nám dělal konzervativně vypadající, bělovlasý, postarší muž. Po 20 minutách našich „vysoce inteligentních debat“ a návštěvy stewarda „hřejivého“ vzezření, který vysypával koše (podle hlasu jsme mu začali říkat Koloušek), zřejmě považoval za příjemnější skočit pod protijedoucí nákladní vlak, ale nestihl to, a tím si nás zavázal až do Brna.

Radost mi trochu kazí fakt, že ze zastavujícího rychlíku sleduji odjezd svého vlaku (a další mi jede až za hodinu – super). Den končí, bylo to vcelku fajn (s takovou bandou to snad ani jinak nejde) a třeba si to někdy zopakujeme – třeba místo nějaké češtiny ;-).

Tak zatím – na shledanou. :o)

Jakub Tomáš Sobol

Recenze

David Mitchell: Atlas mraků

Kniha Atlas mraků je poutavá kniha, která má schopnost vtáhnout vás do děje už s otevřením první stránky. Nejenže vás uchvátí nevšedně napsaná první strana, ale také budete polichoceni spletitostí všech šesti příběhů, které se zde odehrávají. Tato kniha zachycuje rozmezí let 1850 až do vzdálené budoucnosti, kde dávno došlo k zaniknutí civilizace a přežívají jen barbaři, kultivovaní domorodci a malé procento tvoří skupina Jasnozřivých, kteří ovládají prastará moudra vyspělé civilizace. Při pročítání nových a nových stran se vám začnou v hlavách tvořit hromady otázek. Odpovědi na ně sice s další a další kapitolou dostanete, ale zároveň vás budou napadat další a další otázky.

Kniha ze začátku postupuje chronologicky, ale v půlce kde vrcholí budoucnost se vše zlomí a budete se opět postupně vracet do roku 1850. V knize vystupuje šest rozličných klíčových postav, které vykládají svůj příběh několika různými způsoby. Například v podobě deníků, dopisů, knihy, výslechu, nebo vyprávění. V těchto příbězích zapomenete na čas i na školu. Knihu proto hodnotím velice kladně a jsem nadmíru spokojen. Kniha je od vydání tohoto čísla CHEMTEXu k dispozici ve školní knihovně.

[Neváhejte a čtěte!]

Hodnocení: **96%**

Ctibor Štipský

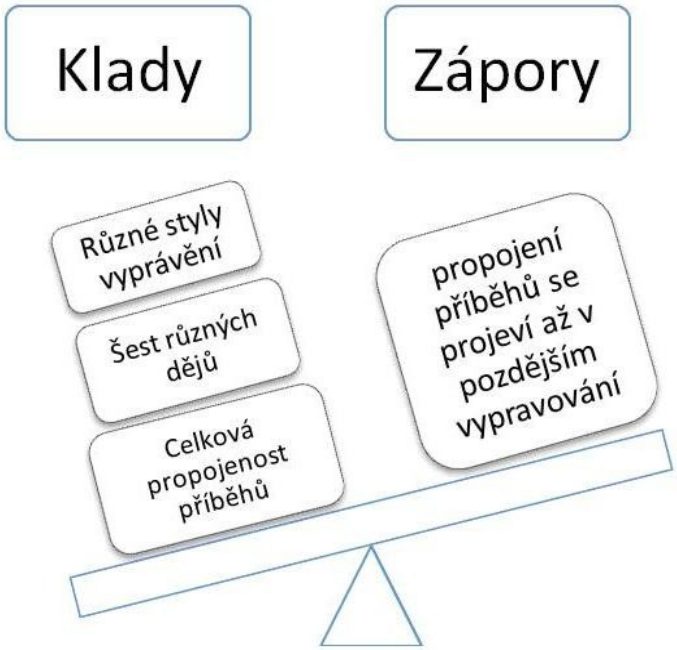

Vydává **Střední průmyslová škola chemická, Brno, Vranovská 65**. Tel.: 545 544 411, www. spschbr.cz
www.facebook.com/spschbr
Ediční rada: Mgr. Darina Hradecká, Mgr. Jiří Lach
Šéfredaktor: Marek Sláma
Redaktoři: Veronika Fuxová, Ctibor Štipský, Izabela Štěpánková, Gabriela Kadidlová, Lucie Bílková, Jiří Martenek, Jana Hrachovinová a Ondřej Vitula
Výtvarnice: Tereza Hlaváčová
IT: Ondřej Kadlec
Tisku: Tereza Čípková